

Plesni spominki.

Jutro po plesu . . . Kako li se kreše
v prazni dvorani roj solnčnih utrinkov!
V zlatih pramenih se giblje in pleše
z njimi vse polno skrivnostnih spominkov . . .

Tukaj iskre se, kjer skrbne so mamke
z bistrim očesom nadzirale hčere;
tamkaj ihte, kjer odcvele so samke
v prsih dušile bridkosti stotere.

Vidim jih v kotu, kjer resni očetje
vztrajno do dne so lovili pagata;
gledam jih v sredi, kjer svoje zavetje,
otok, zasedla mladina je zlata.

Tam se pleto, kjer romanček se spletal
hčERICI višji je prvič na svetu;
tu se love, kjer se častnik je šetal
s plesno kraljico po gladkem parketu.

Plešejo tukaj, kjer starcu z uspehom
švigale noge v kadrilji so stare;
ondi smejo se, kjer z rezkim nasmehom
zrl modrijan na plešoče je pare . . .

Ej, ti spominki o ženski lepoti,
žgočih pogledih, bogatem nakitu,
smehu koketnem, razkošni toploti,
rožah dehtečih in radosti svitu!

Glej jih, kako se vrte po dvorani,
plešejo v solncu po stenah prešerno! . . .

~~Spet so kristalni lestenci prižgani,~~
luč od zrcal se odbija stoterno.

Gledam in gledam . . . Vse živo okoli . . .
Naj li se rogam vam, solnčni utrinki?
Kaj še! Življenje že glupo je tolj,
da so v njem . . . resni ti plesni spominki!

A. Funtek.

